

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lipca 2023 r.,
w sprawie wnioskodawcy K. L.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie

kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu
Apelacyjnego we Wrocławiu z 14 września 2022 r., sygn. akt II AKa 213/22,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 4 kwietnia 2022 r.,
sygn. akt III Ko 1/22,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć wnioskodawcę K. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt III Ko 1/22 oddalił wniosek pełnomocnika K. L. o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Apelację od ww. wyroku wniósł pełnomocnik K. L. zarzucając rozstrzygnięciu:

1. błędne zastosowanie art. 552 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że nie stanowi, wykonania wobec wnioskodawcy kary, której nie powinien był on ponieść, pozbawienia go wolności na okres przekraczający możliwą datę uzyskania warunkowego przedterminowego zwolnienia,

2. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. przez przyjęcie na niekorzyść K. L., że nie uzyskałby on warunkowego przedterminowego zwolnienia z upływem 1 roku 9 miesięcy i 15 dni kary.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik Skarbu Państwa wniósł o oddalenie apelacji w całości.

Wyrokiem z 14 września 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKa 213/22 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku wniósł pełnomocnik K. L. i zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie art 433 § 1 k.p.k. i 552 § 1 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy orzeczenia zapadłego z obrazą art. 552 § 1 k.p.k., polegającą na błędnej wykładni i przyjęciu, że nie stanowi wykonania wobec wnioskodawcy kary, której nie powinien być ponieść, pozbawienie wnioskodawcy wolności w konsekwencji wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 195/18, którym orzeczono wobec wnioskodawcy karę pozbawienia wolności na 7 lat, uchylonego wyrokiem Sądu Najwyższego z 24 listopada 2020 r. sygn. akt V KK 33/19, w sytuacji, gdy następcze skazanie wnioskodawcy, po ponownym rozpoznaniu sprawy, na karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, która winna być wykonywana, dopiero od momentu uprawomocnienia się orzeczenia sądu II Instancji, w żaden sposób nie pozbawia bezprawności wykonania wobec wnioskodawcy kary 7 lat pozbawienia, gdyż zasady wykonania kary 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, a zasady wykonania kary 7 lat pozbawienia wolności, nie są tożsame. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, Wydział III Karny z dnia 22 kwietnia 2022 r. sygn. akt III Kol/22 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację pełnomocnik Skarbu Państwa i prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założeń nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia dwuinstancyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że zarzut zawarty w treści kasacji stanowi powtórzenie zarzutów apelacyjnych. Powołanie się w wywiedzionym zarzucie na rażącą obrazę przepisów prawa procesowego ma w istocie charakter pozorny bowiem zarzut ten jest skierowany *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji. Wywiedziony już na etapie apelacji zarzut naruszenia art. 552 § 1 k.p.k. został należycie rozpoznany przez sąd odwoławczy. Z pisemnych motywów rozstrzygnięcia wynika z jakich powodów Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia art. 552 § 1 k.p.k. za chybiony wskazując, iż żądanie wnioskodawcy o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia było bezzasadne bowiem K. L. nie odbył ani

jednego dnia kary pozbawienia wolności ponadto co mu prawomocnie orzeczono. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń K. L. został skazany prawomocnie na karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze 3 lat, 6 miesięcy i 17 dni, a więc w wymiarze nie wyższym niż orzeczony.

Dodatkowo, podstawą roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie art. 552 § 1 k.p.k. jest wykonanie kary, której wnioskujący nie powinien był ponieść, a nie okoliczność, iż w przypadku orzeczenia łagodniejszej kary pierwotnie, wnioskodawca mógłby szybciej starać się o przedterminowe warunkowe zwolnienie. Jak trafnie wskazał w treści odpowiedzi na kasację pełnomocnik Skarbu Państwa zdarzenia przyszłe i niepewne nie mogą stanowić podstawy żądania odszkodowania w oparciu o przepisy rozdziału 58 k.p.k. (*tak: wyrok SA w Krakowie z 25.02.2016 r., II AKa 240/15, LEX nr 2016310*).

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć lustrowanego.

[SOP]

[ms]